

Nieuwsbrief september 2025

Lieve broeders, zusters en vrienden,

Bent u ook zo benieuwd wat er allemaal gebeurt rondom de familie Hofmann op Madagaskar? Dat komt goed uit want hier is de nieuwsbrief, vers van de pers! Voor extra foto's kunt u deze nieuwsbrief op onze website lezen: <https://www.jurgenenkatja.nl/nieuws-september-2025/>

Nog één keer met z'n allen ...

In juli zijn we met het hele gezin afgereisd naar Maroamboka. Dit keer niet om te werken, maar om als gezin te genieten van het mooie land ... Vakantie dus!

De reis voelde vreemd aan. Het was voor Katja bijna twee jaar geleden dat ze in het dorp was geweest en voor Vanya zou dit voorlopig de laatste keer zijn. Daar komen we straks nog even op terug. Ook hadden we twee feesten in het verschiet. Het eerste feest was onze 28ste trouwdag. Eigenlijk zou dat op 14 augustus zijn maar Katja en Vanya zouden dan al in Nederland zitten. Het tweede feest draaide om Siemen's 10de verjaardag op 29 juli!

Voor onze trouwdag zijn we als gezin heerlijk uit eten geweest in het toeristische plaatsje, Ranomafana. Als u ons al wat langer volgt dan weet u misschien wel dat we deze plaatst altijd gebruiken als onderbreking van de reis. De mensen kennen ons goed en het is iedere keer weer een warm onthaal. We zijn een paar dagen langer gebleven alvorens we door reisde naar Maroamboka.

De dorpingen waren weer ontzettend enthousiast om ons te zien. Veel van de aandacht ging, terecht, uit naar Katja. Die hadden ze al zo lang niet gezien! Een gebruikelijke groet op Madagaskar is *"ino voavoa?"*, wat betekent: *"is er nog nieuws?"* Het antwoord is normaal gesproken zoiets als *"nee hoor, geen nieuws, alles is rustig"*. Dit keer was het antwoord: *"Het nieuws? Vanya's moeder is er weer!"*. Dat was leuk om te horen. Toen ik gekscherend zei dat ik er óók nog was, werd verteld dat ik *"oud nieuws"* was! De vader van Vanya zagen ze immers regelmatig ...

Siemen's verjaardag hebben we gevierd met een zelfgemaakte kapseltaart (de gasoven staat nog in ons huis) en 's middags hebben we leuke spelletjes gedaan. Een variant op koekhapen en snoepjes met alleen je mond uit een teil water pakken. In de avond hebben we in het pikdonker, verstoppertje in het huis gedaan. Dat laatste is vreselijk spannend omdat je letterlijk geen hand voor ogen kan zien.

Voor Katja was het ook een fijne tijd. Ze houdt van wandelen en dat kan volop in en rondom ons dorp. De natuur is prachtig! Elke ochtend ging ze even voor een wandelingetje om dan later heerlijk met een kopje thee te genieten van de bezoeken die ze kreeg. Eén van de bezoekers was endrin'i Tabo. Deze oudere dame heeft zich in de tijd opgeworpen als vriendin van Katja. Als endrin'i Tabo langs komt, gaat het gesprek niet alleen over ziek en zeer, maar wordt er met oprechte interesse gevraagd naar hoe het gaat met Katja en haar familie in Nederland. Endrin'i Tabo is oprecht geïnteresseerd

Taalbarrière

Dat we het dialect nog steeds niet 100% onder knie hebben blijkt wel uit de volgende gebeurtenis. Vrienden vertelde dat er een man in het ziekenhuis lag die aangevallen was met, of door, een *kiso*. Het woord *kisoa* is het officiële Malagasy woord voor varken. Toen er dus over een *kiso* (zonder 'a') werd gesproken dachten wij dat er over een varken gesproken werd. Dat was vreemd want in het dialect noemt men zo'n beest *lambo*. Dus gingen wij naar het lokale ziekenhuis om het slachtoffer te bezoeken. Het werd een vreemd gesprek. Het woord *kiso* is namelijk dialect voor vleesmes! Dus terwijl de familie over een aanval met een mes aan het praten was, waren wij aan het praten over een aanval door een varken. Ja, zegt de familie, het mes was in zijn zijde gestoken. *"Wat een rotbeest!"* was ons antwoord. Later terug in het dorp werd ons onder luid gelach door vrienden uitgelegd dat het om een mesaanval ging. De familie zal wel gedacht hebben dat wij de aanvallende uitmaakte voor varken of zoiets.

De aanvaller

Na wat langer gepraat te hebben, kwamen we tot de ontdekking dat de messentrekker nog steeds vrij rondliep. Hij terroriseerde het bovenste deel van ons dorp. De man ging rond en sloopte alles wat hij zag. Op mijn vraag waarom er niet een groepje sterke mannen hem ging ophalen kreeg ik als antwoord dat hij een mes had!

Ja duh! Dat begreep ik ook wel, maar toen ik zei dat je met een groepje zo'n man echt wel kon inrekenen, werd het stil. Iedereen was bang!

Nou ja, iemand moet het doen, dus ik met de hond naar boven. Daar troffen we hem aan. Hij keek erg boos en je kon zien dat het niet in orde was in de bovenkamer. Naast dat mes, had hij ook een lange ijzeren staaf waarmee hij begon te dreigen. Het was een vreemde situatie. De hond moest er niets van hebben dus die liet zijn tanden zien. Daar werd de man alleen maar bozer van, dus stuurde ik de hond op afstand. Na een paar minuten van gesprek vroeg ik hem om zijn wapens aan mij te geven en om rustig met me mee te komen. Inmiddels was de politie al gebeld en als die zo'n man ophalen gaat het een stuk hardhandiger.

Hij wilde niet mee, en ook wilde hij zijn wapens niet afgeven. In plaatst daarvan maakte hij aanstalten om mij te slaan, dus sprong de hond er weer tussen. Braaf beest! Dat leidde de aandacht van mij af richting de hond. Lang verhaal kort, ik besloot dat het beter was om weg te gaan want ik zat niet op een dode hond te wachten. Gelukkig luisterde de hond en kwam met me mee. Die man rende ineens achter ons aan, maar hij stopte zijn achtervolging na een meter of 50—het zal wel een gek schouwspel geweest zijn.

Afijn, niet lang hierna kwamen de twee politieagenten met twee hulp agenten. Die waren niet in de allerbeste stemming omdat het de gehele dag had geregend, en nu moesten ze ook nog te voet naar ons dorp—modderig en nat kwamen ze aan. Terwijl de commandant beneden in de winkel wachtte hebben de andere drie de man opgehaald. Na een paar rake klappen kwam hij bont en blauw en geboeid naar beneden. Het is jammer dat het me niet was gelukt om hem vrijwillig mee naar beneden te krijgen. Het laatste bericht is dat hij nu in de gevangenis zit. Ook al is het zijn eigen schuld, je gunt het niemand om hier opgesloten te worden. In afwachting van de rechtelijke uitspraak kan zo'n verblijf erg lang duren en vaak zonder duidelijk vooruitzicht. Het is triest maar de harde werkelijkheid. Zijn naam is Bobo (spreek uit: boe-boe). Het laat me niet los. Wat zou het mooi zijn als hij genezing mag ontvangen en de Heer als zijn Redder zou leren kennen.

Ach ja, zo maken we nog eens wat mee zullen we maar zeggen.

Vanya & Katja naar Nederland

Deze maand is Vanya begonnen met haar studie wiskunde aan de universiteit in Groningen. Katja is met haar meegereisd om haar op weg te helpen in haar nieuwe stap. Vanya woont nu in het huisje op het erf van Katja's moeder. Het huisje is oud dus er moest nog wel het één en ander opgeknapt worden. Deze weken heeft Katja zich ontpopt tot een heuse klusser! De enkelglasramen zijn voorzien van isolerend folie en de kieren zijn gedicht. Gordijnen mochten natuurlijk niet ontbreken en zo hebben de dames het huisje omgetoverd tot Vanya's nieuwe thuis.

Het is voor ons allemaal een grote verandering. Vooraf werd er nog wel gegrapt dat het eindelijk rustig zou worden. Maar ja, de dag kwam dat we haar naar het vliegveld moesten brengen. Op de heenweg was het nog een gezellige boel in de auto, de terugweg was dat heel anders. De realiteit kwam binnen. Vanya was nu echt vertrokken en geen van ons had nog zin om even een leuke grap te maken.

We zijn gezegend met goed internet. We spreken elkaar dus regelmatig via WhatsApp. Toch is dat niet hetzelfde als elkaar even zien, even een knuffel. We zijn de Heer dankbaar dat Katja met haar mee kon reizen, want ook voor Vanya is het moeilijk. Samen hebben ze alles, wat geregeld moest worden, aangepakt. Ook zijn ze naar verschillende kerken geweest om te kijken welke goed bij Vanya past. Ook hier mogen we Gods hand weer in zien. De predikant van de Kruiskerk in Diever, Ben van Werven, heeft Vanya opgebeld en aangeboden om haar te helpen zoeken. Hij wilde graag van Vanya horen hoe ze haar konden helpen met 'landen' in Nederland. Mooi om te zien dat, ondanks dat we elkaar niet kennen, er overal broeders en zusters zijn die graag helpen.

Midongy & Befotaka

In de nieuwsbrief van juni vertelde we dat ik met Wouter van Holst op een verkenningssmissie naar de zeer afgelegen valleien van Midongy & Befotaka ben geweest. De stammen (Antaisaka & Bara) die daar wonen spreken een iets ander dialect dan dat wat wij spreken. Toch lukte het aardig om het Evangelie uit te leggen. Diverse dorpen hebben aangegeven dat ze graag meer horen over Jezus, de Zoon van God, de Redder van de wereld. In een ander dorpen komen nu groepjes samen om de (gekregen) Bijbel te bestuderen. De mensen zijn hongerig naar het Evangelie.

Mattheüs 9:37-38 - *De oogst is wel groot, maar er zijn weinig arbeiders. Bid daarom tot de Heere van de oogst dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitzendt.*

Wouter wilde graag Malagasy christenen naar deze dorpen wilde sturen om daar een aantal weken de mensen meer te vertellen over het geloof. Hierop heb ik hem met Jonoro in contact gebracht. Jonoro is een Malagasy voorganger die sinds kort ook lid van Africa Inland Mission is. Jonoro en ik hebben al samengewerkt en zodoende kon ik hem makkelijk aan het project van Wouter voorstellen.

De training voor de Malagasy christenen vond plaats in augustus. Op de foto's zag ik Thaddee ook voorbijkomen. Thaddee was afgelopen mei met zijn groep in Maroamboka om te evangeliseren. In **de vorige nieuwsbrief** kunt u daar wat meer over lezen. Meerdere dominees, waaronder dus ook Jonoro, gaven onderwijs en maandag 1 september zijn ze voor 28 dagen naar de afgelegen dorpjes afgereisd. Wouter heeft ze zo ver mogelijk weggebracht met zijn auto, maar de meeste groepjes moesten hierna nog 3 dagen te voet verder. Bid voor deze broeders (en naar verluidt ook één zuster). Bid dat dat de Malagasy in de afgelegen gebieden de Here Jezus mogen gaan leren kennen als hun Heer en Redder!

Ander lopende zaken

De tweede groep studenten die 15 juni al naar Maroamboka zou komen staat nog steeds op de rol. Binnenkort hoop ik met Jonoro te vergaderen over een nieuwe datum. Afgelopen weken heb ik weinig tijd overgehouden om hier mee bezig te zijn. Ja, Katja neemt thuis ontzettend veel werk uit handen. Gelukkig helpen de kinderen goed mee, maar het is met bepaalde zaken toch handiger om we samen zijn. Thuisonderwijs, boodschappen, huishouden. Allemaal zaken waar Katja een prima routine in heeft.

Wat ik ook nog wil regelen is dat er een paar dozen met vertalingen (het Lukas Evangelie, het boek Handelingen en de verhalenset) opgestuurd wordt naar Thaddee en zijn groep in Vohipeno. Ook hoop ik meerdere dozen af te leveren in Ikongo en Irondro, beide Antanala gebied.

Tot slot ben ik ook nog bezig met de vertaling van het boek Genesis. Dat is een hoop werk omdat het taalgebruik in Genesis heel anders is dan in de Nieuwtestamentische boeken. Hoofdstuk 1 tot en met 6 heb ik gedigitaliseerd en zijn klaar om voor de tweede keer gecontroleerd te worden ... Nog maar 44 hoofdstukken te gaan 😊

Lieve vrienden,

We hopen dat u na het lezen van deze brief, net als wij, ook uitzielt naar wat de toekomst gaat brengen. We kunnen plannen maken maar één ding weten we zeker: *“wat de Heer van plan is, gebeurt.”* (Spreuken 19:21)

We voelen ons bevoorrecht dat we zo veel steun krijgen in ons werk.

Bedankt voor uw gebed, medeleven, en ondersteuning! Samen met jullie willen we op de Heer blijven vertrouwen! Want God is goed, altijd! En altijd is God goed!

We wensen u van harte Gods zegen toe!

Katja & Jurgen

Vanya, Issa, Abbey, Dani en Siemen Hofmann

Jurgen & Katja

God dienen op Madagaskar

Volg ons

<https://www.jurgenenkatja.nl/>
<https://eu.aimint.org/>
<https://gab.com/jurgenenkatja>
<facebook.com/jurgenenkatja>
<Vaovao Mahafaly Antanala>
<youtube.com/user/jurgenenkatja>
<https://odysee.com/@jurgenenkatja>

Contact

Jurgen & Katja Hofmann
Vanya, Issa, Abbey, Dani & Siemen
Postadres:
BP714, Antananarivo 101
Madagaskar
contact@jurgenenkatja.nl
Contact persoon Nederland:
David Pavlotzky
Tel: +31 (0)6-54203683
Ga naar onze website voor andere manieren van contact.

Geven?

<https://www.jurgenenkatja.nl/geven/>
Of zelf:
IBAN: NL91 RABO 0155 6577 12
T.a.v.:
'AIM International' te Wageningen
O.v.v. :
Project Zendingswerk Madagaskar
Of voor de auto:
Project Zendingswerk Madagaskar – auto*
Uw giften zijn fiscaal aftrekbaar
finance.nl@aimint.org
Tel.: 0317-712467

**Het geld in het autofonds gebruiken we tevens voor onderhoud van de motor, maar afgezien van nieuwe banden verwachten we geen grote kosten.*

Gebeds/dankpunten:

Dankbaar zijn we, omdat:

- 1) we een grote en machtige God dienen;
- 2) Vanya begonnen is aan haar studie wiskunde;
- 3) we een mooie tijd als gezin in Maromaboka hebben gehad;
- 4) de dorpen in Midongy en Befotaka bereikt worden.

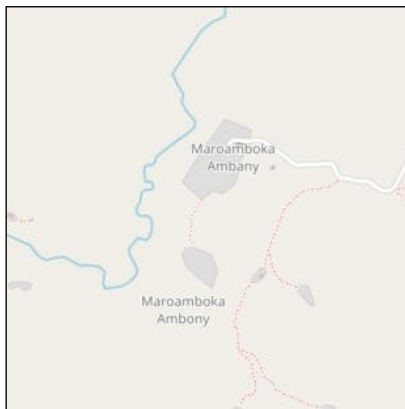
Bidt voor/dat

- 5) onze financiële stand weer op peil komt;
- 6) het vertaalwerk en verspreiding;
- 7) Vanya, dat ze de overgang goed zal maken;
- 8) de plannen om nog een groep naar Maroamboka te laten komen;
- 9) de man, Bobo, die nu in de gevangenis zit.

Waar dienen we?

Locatie Openstreet Maps:
Maroamboka, Madagaskar-**[21.595 06/47.87529](#)**

Locatie Google Maps:
Maroamboka, Madagaskar-**[21.595 055,47.875621](#)**

Disclaimer

We zijn heel dankbaar voor uw interesse in ons werk onder de Antanala mensen op Madagaskar. We waarderen de betrokkenheid en ondersteuning van de mensen die God om ons heen heeft gezet. Dit werk is veel groter dan ons gezin en we zouden het niet alleen kunnen doen. U hebt zich ofwel opgegeven voor deze nieuwsbrief of u hebt een belangrijke rol gespeeld in onze levens waardoor we dachten dat u graag op de hoogte zou willen blijven wat betreft onze 'reis'. Als u de nieuwsbrief niet langer wilt ontvangen kunt u zich afmelden via de link hieronder:

afmelden@jurgenenkatja.nl